

Schiller Instituttets foretræde for Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri den 28. maj 2008

Den 28. maj 2008 havde Schiller Instituttet foretræde for Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri. Tom Gillesberg holdt talen nedenfor og uddybede efter spørgsmål fra medlemmer af udvalget, hvorfor de seneste årtiers frimarkedspolitik har slået fejl og at vi må vende tilbage til den form for nationale landbrugsprogrammer, der virkede i efterkrigstiden.

Talen som tekst

Tale af Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, til Schiller Instituttets foretræde for Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri den 28. maj 2008.

Fødevarekrisen kræver handling nu!

Tak fordi vi måtte komme med så kort varsel.

Vi står midt i et sammenbrud af det globale finanssystem. Verden mangler mad og hyperinflationslignende fødevareprisstigninger har gjort helt basale fødevarer utilgængelige for mange fattige mennesker. Der er en akut fødevarekrise. På trods af at formanden for FN's fødevare- og landbrugsorganisation FAO slog alarm for et halvt år siden, er krisen indtil for nylig blevet holdt ude af mediernes søgelys. 40 lande har allerede oplevet fødevareoptøjer og ifølge Den Asiatiske Udviklingsbank er en milliard mennesker i Asien

allerede alvorligt truet af hungersnød. I Afrika, Latinamerika og andre steder, ser yderligere en milliard mennesker samme skæbne i øjnene.

Den 3.-5. juni er der FAO-topmøde i Rom. Det skulle have diskuteret klimaforandringer og bioenergi, men i lyset af den akutte accelererende globale fødevarekrise har Schiller Instituttets internationale formand, Helga Zepp-LaRouche, iværksat en global kampagne for at diskutere fødevarekrisen i stedet^[i]. Både de hurtige umiddelbare tiltag, der kan afbøde de værste af fødevarekrisens effekter, og et program, der kan fordoble den globale fødevareforsyning og sikre, at vi både kan brødføde den nuværende befolkning og de ni milliarder mennesker, som FN anslår vi vil være i 2050. Med den tilgængelige teknologi vi har i dag, er der ingen grund til at mennesker dør på grund af underudvikling, sult og fejlernæring. Det har Schiller Instituttet hævdet siden sin oprettelse og fremført med fornyet styrke, siden den amerikanske økonom og tidligere demokratisk præsidentkandidat Lyndon LaRouche startede sin Mad for Fred-kampagne i 1988.

Årsagen til fødevarekrisen

Det mest uhyggelige ved fødevarekrisen er, at den ikke er resultatet af klimaforandringer eller uforudsigelige naturkatastrofer, men af en forfejlet malthusiansk politik. Den globale tilgængelighed af de livsnødvendige fødevarer er blevet reduceret, så de nu danner grundlag for den seneste spekulationsboble på finansmarkederne. Spekulanter tjener enorme beløb på at true milliarder af mennesker på deres liv og eksistens. Hvor mange mennesker skal dø, før vi griber ind?

De populære bortforklaringer på fødevarekrisen, som når medierne siger, at den skyldes en fejlslagen høst i Australien og at inderne og kineserne er begyndt at spise mere, eller når Verdensnaturfondens grundlægger prins Philip hævder, at krisen skyldes overbefolkning, er kynisk manipulation. Ser man på den globale kornproduktion per person over de seneste 50 år, frem

til slutningen af 1980'erne, er det tydeligt, at samtidigt som befolkningstallet steg, øgedes produktionen langt mere, fordi den ikke blev overladt til det "frie" marked, men blev prioriteret med programmer for national fødevarselvforsyning, øremærkede kreditter til landbrugsinvesteringer og produktionspriser for landmændene.^[ii]

Siden slutningen af 80'erne er det gået den anden vej. Det har været resultatet af et skifte i den overordnede økonomiske og handelsmæssige politik. Fødevarelagre blev pludseligt omdøbt til overskudslagre, som skulle fjernes hurtigst muligt. Landmænd blev betalt for at producere mindre frem for mere. Gennem GATT og senere Verdenshandelsorganisationen WTO blev verdens lande tvunget til at fjerne nationale beskyttelsesordninger for deres landbrug og erstatte forsyningssikkerhed med de "frie" markeds kræfter. Landmændene blev dårligere betalt mens multinationale fødevareregianter havde kronede dage. Samtidigt gennemtvang Den vestlige Verden, bl.a. gennem IMF og Verdensbanken, at fattige gældsatte lande skulle erstatte deres produktion af mad til hjemmemarkedet med underbetalte eksportafgrøder, der kunne skaffe indtægter til afdrage på gælden. Uanset faren for fødevarerforsyningen.

I miljøets navn sankede man landbrugets produktivitet gennem restriktioner på gødning og sprøjtemidler, og der blev indført braklægningsstøtte, der kunne nedbringe den såkaldte "overproduktion". I de seneste år blev vanviddet så fuldbyrdet med beslutningen om at støtte produktion af biobrændsel fra majs og korn. Alene i 2007 blev majs og korn, der kunne have brødfødt 130 millioner mennesker i et helt år, lavet til bioethanol^[iii]. Det er, hvad FN's særlige rapportør for "ret til føde"-programmet har kaldt "en forbrydelse imod menneskeheden" – et emne Egyptens præsident Mubarak har fortalt, at han vil tage op på FAO's møde i Rom.

De seneste 25 års malthusianske politik – i "miljøbevidsthedens", globaliseringens og frihandlens hellige

navn – er altså årsagen til den fødevarekrise, som nu truer menneskeheden.

Løsningen til fødevarekrisen

Ligesom det var en forkert international politik, der har skabt denne fødevarekrise, så er det også en ændret international politik, der kan løse den. Derfor opfordrer Schiller Instituttet Folketinget og den danske regering til at handle på følgende punkter og få dem sat på dagsordenen ved FAO's konference i begyndelsen af juni:

1. Fødevarehjælp og hurtig nødhjælp til finansiering af såsæd, kunstgødning og landbrugsmaskineri til fattige nationer, så vi øger fødevareforsyningen allerede næste høst.

2. Et omgående stop for brugen af fødevarer til biobrændsel, ophævelse af braklægningsprogrammer og en ny grøn revolution til øgning af landbrugsproduktiviteten.

3. Indgreb imod den globale spekulation i fødevarer og olie, der bærer hovedansvaret for den seneste tids kraftigt stigende fødevarepriser, samt etableringen af et nyt Bretton Woods-finanssystem inden det nuværende finanssystem bryder helt sammen, som foreslået af Lyndon LaRouche^[iv] og for nyligt fremført af den italienske finansminister Tremonti.

4. Nedlæggelse af WTO og genetablering af nationale og regionale programmer for fødevareforsyningsikkerhed inkl. sikring af produktionspriser til landmændene.

5. Programmer i fattige nationer for at øge fødevareforsyningen gennem investeringer i infrastruktur, fødevareindustri og vandprojekter.

6. Langsigtede investeringer i store infrastrukturprojekter som Den eurasiske Landbro, der vil reducere transporttiden, øge energiproduktionen og fremme udviklingen af underudviklede områder.

Danmarks ansvar

Danmark er et rigt land, der også er et landbrugsland. Alligevel har vi ladet os forblænde af den britiske liberalismes blålys og har været med til at propagere for afskaffelse af den form for økonomi og fødevarepolitik, der i efterkrigstiden sikrede stadigt flere mennesker mere mad på bordet. Vi har været med til at påtvinge verden en global frihandelspolitik, der har betydet, at det mest uundværlige for os mennesker – mad – er blevet reduceret til blot at være en handelsvare og et spekulationsobjekt. At spise sig mæt er en menneskeret og fødevarer må derfor ikke styres af smarte købmænd og grådige spekulanter.

Danmarks og Marianne Fischer Boels forsøg på at afskaffe resterne af EU's fælles landbrugspolitik, vil blot føje spot til skade gennem at yderligere forringe landmændenes kår og reducere fødevareproduktionen i EU. Erstatte vi egen fødevareproduktion med toldfri import fra fattige lande, vil vi ikke som hævdet forbedre deres situation, men blot sørge for at landmænd i ulandene, der burde producere mad til deres lokale marked, producerer til os i stedet og efterlader flere sultne maver i Afrika, Asien og Sydamerika. Vi må i stedet øge vores produktion gennem at genetablere produktionspriser i EU og samarbejde med det strategiske partnerskab mellem Rusland, Kina og Indien – og forhåbentlig snart USA – om at forhindre en verdensorden baseret på en moderne version af Det britiske Imperiums politik og de deraf følgende konflikter og krige.

Danmark må gøre skaden god igen, ved at sørge for, at vi i stedet for at bruge miljøargumenter til at lægge hindringer i vejen for den nødvendige produktion af mad, skaber en ægte grøn revolution med moderne videnskab og teknologi. Lad os erstatte de seneste årtiers malthusianske politik med en fordobling af verdens fødevareproduktion som det første skridt i en ny økonomisk verdensorden, hvor vi ved hjælp af videnskabeligt og teknologisk fremskridt giver alle mennesker

fred, sikkerhed og velstand.

Tak for ordet.

[i] Bilag 1: "I stedet for krig og hungersnød, lad os fordoble fødevarerproduktionen" og bilag 2: "Mobilization to Double Food Production is in Full Swing" af Helga Zepp-LaRouche

[ii] Bilag 3: "To Defeat Famine Kill the WTO" af Marcia Merry Baker

[iii] Bilag 4: "Showdown over Gorey/WTO Plans To "Let Them Starve" af Marcia Merry Baker

[iv] Bilag 5: "Out with Malthusian Ideas; Let's Develop the Planet!" af Lyndon LaRouche

Schiller Instituttets foretræde for Folketingets Udenrigsudvalg den 22. maj 2008

Den 22. maj havde Schiller Instituttet foretræde for Folketingets Udenrigsudvalg. Tom Gillesberg holdt talen nedenfor og uddybede efter spørgsmål fra medlemmer af udvalget, hvorfor det er et spørgsmål om liv eller død for fattige mennesker at vi erkender at de seneste årtiers frimarkedspolitik og antilandbrugspolitik har slået fejl og at vi må vende tilbage til det der virkede i efterkrigstiden. Formanden for Udenrigsudvalget, Gitte Seeberg, skal deltage på FAO-mødet i Rom og hun blev direkte adspurgt af Feride

Gillesberg om at få sat spørgsmålet om at fordoble fødevareproduktionen på dagsordenen. Udvalgets medlemmer modtog også en række uddybende bilag. Se alle bilagene på folketingets hjemmeside.

Talen som tekst

Tale af Tom Gillesberg til Schiller Instituttets foretræde for Folketingets Udenrigsudvalg den 22. maj 2008.

Fødevarekrisen kræver handling nu!

Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark.

Tak fordi vi måtte komme med så kort varsel.

Vi står midt i et sammenbrud af det globale finanssystem. Verden mangler mad og hyperinflationsslignende fødevareprisstigninger har gjort helt basale fødevarer utilgængelige for mange fattige mennesker. Der er en akut fødevarekrise. På trods af at formanden for FN's fødevare- og landbrugsorganisation FAO slog alarm for et halvt år siden, er krisen indtil for nylig blevet holdt ude af mediernes søgelys. 40 lande har allerede oplevet fødevareoptøjer og ifølge Den Asiatiske Udviklingsbank er en milliard mennesker i Asien allerede alvorligt truet af hungersnød. I Afrika, Latinamerika og andre steder, ser yderligere en milliard mennesker samme skæbne i øjnene.

Den 3.-5. juni er der FA0-topmøde i Rom. Det skulle have diskuteret klimaforandringer og bioenergi, men i lyset af den akutte accelererende globale fødevarekrise har Schiller Instituttets internationale formand, Helga Zepp-LaRouche, iværksat en global kampagne for at diskutere fødevarekrisen i stedet[i]. Både de hurtige umiddelbare tiltag, der kan afbøde de værste af fødevarekrisens effekter, og et program, der kan fordoble den globale fødevareforsyning og sikre, at vi både kan brødføde den nuværende befolkning og de ni milliarder

mennesker, som FN anslår vi vil være i 2050. Med den tilgængelige teknologi vi har i dag, er der ingen grund til at mennesker dør på grund af underudvikling, sult og fejlernæring. Det har Schiller Institutet hævdet siden sin oprettelse og fremført med fornyet styrke, siden den amerikanske økonom og tidligere demokratisk præsidentkandidat Lyndon LaRouche startede sin Mad for Fred-kampagne i 1988.

Årsagen til fødevarekrisen

Det mest uhyggelige ved fødevarekrisen er, at den ikke er resultatet af klimaforandringer eller uforudsigelige naturkatastrofer, men af en forfejlet malthusiansk politik, der har reduceret den globale tilgængelighed af fødevarer og dermed har gjort de livsnødvendige fødevarer til det hotteste spekulationsobjekt i finansverdenen. Spekulanter tjener milliarder af dollars mens millioner af mennesker dør.

De populære bortforklaringer på fødevarekrisen, som f.eks. at den skyldes en fejlslagen høst i Australien og at inderne og kineserne er begyndt at spise mere, er kynisk manipulation. Ser man på den globale kornproduktion per capita over de sidste 50 år, er det tydeligt at produktionen steg frem til slutningen af 1980'erne pga. programmer for national fødevarselvforsyning og brug af videnskabeligt og teknologisk fremskridt[ii].

Siden slutningen af 80'erne er det gået den anden vej. Det har været resultatet af et skifte i den overordnede økonomiske og handelsmæssige politik. Fødevarelagre blev pludseligt omdøbt til overskudslagre, som skulle fjernes hurtigst muligt. Landmænd blev betalt for at producere mindre frem for mere. Gennem GATT og senere Verdenshandelsorganisationen WTO blev verdens lande tvunget til at fjerne nationale beskyttelsesordninger for deres landbrug og erstatte forsyningssikkerhed med de "frie" markeds kræfter. Landmændene blev dårligere betalt mens multinationale fødevareregianter havde kronede dage. Samtidigt gennemtvang Den vestlige Verden,

bl.a. gennem IMF og Verdensbanken, at fattige gældsatte lande skulle erstatte deres produktion af mad til hjemmemarkedet med underbetalte eksportafgrøder, der kunne skaffe indtægter til afdrage på gælden. Uanset faren for fødevareforsyningen.

I miljøets navn sænkede man landbrugets produktivitet gennem restriktioner på gødning og sprøjtemidler, og der blev indført braklægningsstøtte, der kunne nedbringe den såkaldte "overproduktion". I de seneste år blev vanviddet så fuldbyrdet med beslutningen om at støtte produktion af biobrændsel fra majs og korn. Alene i 2007 blev majs og korn, der kunne have brødfødt 130 millioner mennesker i et helt år, lavet til bioethanol[[iii](#)]. Det er, hvad FN's særlige rapportør for "ret til føde"-programmet har kaldt "en forbrydelse imod menneskeheden" – et emne Egyptens præsident Mubarak har fortalt, at han vil tage op på FAO's møde i Rom.

De seneste 25 års malthusianske politik – i "miljøbevidsthedens" og globaliseringens hellige navn – er altså årsagen til den fødevarekrise, som nu truer menneskeheden.

Løsningen til fødevarekrisen

Ligesom det var en forkert international politik, der har skabt denne fødevarekrise, så er det også en ændret international politik, der kan løse den. Derfor opfordrer Schiller Instituttet Folketinget og den danske regering til at handle på følgende punkter og få dem sat på dagsordenen ved FAO's konference i begyndelsen af juni:

1. Fødevarehjælp og hurtig nødhjælp til finansiering af såsæd, kunstgødning og landbrugsmaskineri til fattige nationer, så vi øger fødevareforsyningen allerede næste høst.
2. Et omgående stop for brugen af fødevarer til biobrændsel.
3. Stop for WTO's angreb på nationale programmer for fødevareforsyningssikkerhed, og sikring af produktionspriser

til landmændene.

4. En ny grøn revolution til øgning af landbrugsproduktiviteten.

5. Programmer i fattige nationer for at øge fødevarerforsyningen gennem investeringer i infrastruktur, fødevarerindustri og vandprojekter.

6. Indgreb imod den globale spekulation i fødevarer og olie, der er medansvarlig for de stigende fødevarerpriser, samt etableringen af et nyt Bretton Woods-finanssystem inden det nuværende finanssystem bryder helt sammen, som foreslået af Lyndon LaRouche^[iv] den italienske finansminister Tremonti.

7. Langsigtede investeringer i store infrastrukturprojekter som Den eurasiske Landbro, der vil reducere transporttiden, øge energiproduktionen og fremme udviklingen af underudviklede områder.

Danmarks ansvar

Danmark er et rigt land, der også er et landbrugsland. Alligevel har vi ladet os forblænde af den britiske liberalismes blålys og har været med til at propagere for afskaffelse af den form for økonomi og fødevarerpolitik, der i efterkrigstiden sikrede stadigt flere mennesker mere mad på bordet. Vi har været med til at påtvinge verden en global frihandelspolitik, der har betydet, at det mest uundværlige for os mennesker – mad – er blevet reduceret til blot at være et spekulationsobjekt og en handelsvare. At spise sig mæt er en menneskeret og fødevarer må derfor ikke styres af de normale handels- og markedsmekanismer.

Danmarks og Marianne Fischer Boels forsøg på at afskaffe resterne af EU's fælles landbrugspolitik, vil blot føje spot til skade gennem at yderligere forringe landmændenes kår og reducere fødevarerproduktionen i EU. Erstatte vi egen fødevarerproduktion med toldfri import fra fattige lande, vil

vi ikke som hævdet forbedre deres situation, men blot sørge for at landmænd i ulandene, der burde producere mad til deres lokale marked, producerer til os i stedet og efterlader flere sultne maver i Afrika, Asien og Sydamerika. Vi må i stedet øge vores produktion gennem at genetablere produktionspriser i EU og samarbejde med det strategiske partnerskab mellem Rusland, Kina og Indien – og forhåbentlig snart USA – om at forhindre en verdensorden baseret på en moderne version af Det britiske Imperiums politik og de deraf følgende konflikter og krige.

Danmark må gøre skaden god igen, ved at sørge for, at vi i stedet for at bruge miljøargumenter til at lægge hindringer i vejen for den nødvendige produktion af mad, skaber en ægte grøn revolution med moderne videnskab og teknologi. Lad os erstatte de seneste årtiers malthusianske politik med en fordobling af verdens fødevarerproduktion som det første skridt i en ny økonomisk verdensorden, hvor vi ved hjælp af videnskabeligt og teknologisk fremskridt giver *alle* mennesker fred, sikkerhed og velstand.

Tak for ordet.

[i] Bilag 1: "I stedet for krig og hungersnød, lad os fordoble fødevarerproduktionen" og bilag 2: "Mobilization to Double Food Production is in Full Swing" af Helga Zepp-LaRouche

[ii] Bilag 3: "To Defeat Famine Kill the WTO" af Marcia Merry Baker

[iii] Bilag 4: "Showdown over Gorey/WTO Plans To "Let Them Starve" af Marcia Merry Baker

[iv] Bilag 5: "Out with Malthusian Ideas; Let's Develop the Planet!" af Lyndon LaRouche